

Echte verhalen, uit het leven gegrepen. Op deze plek kan u ze delen met de andere lezers van Dag Allemaal. Verhalen van ziekte en rampspoed, maar ook van veerkracht en hoop. Want het leven spaart niemand, maar heeft ook zo ontzettend veel moois te bieden.

TUSSEN DE Mensen

Alleenstaande mama **TAMARA** werd palliatief verklaard

'Mama, wat gebeurt er met mij als jij dood bent?' Een begrijpelijke vraag van zoon Jordie (18) drie jaar geleden. Want toen Tamara Wauters (41) het contract tekende dat ze palliatief was, verloor ze in één klap haar zeggenschap over hem.

'Ik hield wel van een zonzakantie, maar smeerde mij altijd erg goed in.'

De eerste lentezon deed de terrasjes goed vollopen. Deugd-doend, natuurlijk, maar we staan er niet altijd bij stil dat net die eerste zonnestrallen erg gevaarlijk kunnen zijn. Dermatologen waarschuwen er trouwens al jaren voor. Ook alleenstaande moeder Tamara Wauters uit Zichem kijkt nu anders naar die terrasjes.

'Zoals vorig jaar', vertelt ze. 'Ik ging nog eens een dagje naar Blankenberge, maar ik ben moeten terugkeren. Al die mensen die daar in de zon zaten te bakken, ik kon 't niet aanzien. Ik wilde hen allemaal gaan toedekken met een dekentje.'

Want drie jaar geleden kreeg je de harde diagnose: huidkanker.

(knikt) Zelf zeg ik liever melanoom-

kanker. Huidkanker klinkt zo vies. Sommige mensen denken trouwens dat het besmettelijk is. Pas nog in de supermarkt: ik gaf mijn winkelkarretje door aan iemand anders, een vrouw die weet dat ik ziek ben. Ik zag vanuit mijn ooghoeken hoe ze met een zakdoekje over het handvat ging. Erg hé?

Nochtans zie je er goed uit.

Voor mij was dat ook nieuw. 't Is allemaal begonnen met een knobbeltje in mijn borst. 'Borstkanker', klonk het. Ze zouden mij opereren. Mijn koffertje stond al klaar toen ik bericht kreeg dat ze een extra onderzoek wilden inplannen. De ingreep werd geannuleerd en er werd een chemokuur geopperd. Tot ik daar aankwam. Ze wilden nóg een biopsie doen.

Hoelang heb je zo in twijfel geleefd?

Zes weken. Ik had alweer een telefoontje van het ziekenhuis gekregen. Ze zouden met radiotherapie starten, klonk het. 's Anderendaags moest ik mij aanmelden voor een gesprek. Ik weet nog goed dat ik daar superpositief in die spreekkamer zat. Radiotherapie, ik had er alles al over opgezocht en zag het volledig zitten. En toen zei die arts met een bedrukt gezicht: 'Meisje, het wordt geen radiotherapie. Ik weet niet wie jou dat gezegd heeft, maar dat klopt niet.' Gelukkig waren mijn ouders erbij. 'Waar staan we dan wél?' vroeg mijn vader. 'Ik ga het cru zeggen', klonk het. 'Geniet van je leven, want je hebt nog maar even.'

En wat is 'even'?

Die vraag schoot ook meteen door mijn hoofd, maar daarvoor moest ik nog tot na het weekend wachten. Ze moesten nog één onderzoek doen. Als de kanker ook al in m'n hersenen zat, konden ze niets meer voor mij doen en gaven ze mij nog drie maanden. Zat die er niet, dan konden ze - als ik nog in stadium vier zat - nog één behandeling opstarten.

Met hoop op genezing?

Nee. Met de hoop op nog acht maanden te leven. *(stil)* Acht maanden verdomme, da's niéts, hé. 'Heb je nog vragen?' zei de psychologe. Maar ik kon niets meer zeggen. Mijn wereld was net ingestort. Thuis wachtte mij de confrontatie met Jordie, m'n zoon. Hij was toen vijftien. Hoe moest ik die jongen uitleggen dat z'n mama - in het beste geval - nog acht maanden te leven had?

Hoe heb je dat gedaan?

Niet. *(stil)* Ik kon het niet. Jordie was nog niet thuis toen ik van het ziekenhuis terugkwam. Samen met m'n ouders heb ik toen besloten om tot na het weekend te wachten. Tot we wis-

Tamara met haar zoon Jordie, die inmiddels achttien is. De eerste maanden durfde ze hem niet te vertellen dat ze palliatief is.

Tamara en Jordie toen hij nog een peuter was. Inmiddels is de charme van in bikini op het strand liggen compleet wég voor haar.

'Mijn familie is erg belangrijk voor mij: mijn ouders en zoon zijn mijn grootste steunpilaren.'

Daar sta ik ook op. Ik zal mij niet snel als 'patiënt' tonen. Zelfs niet in het ziekenhuis. Wanneer ik daar rondloop, verstop ik mijn patiëntenbandje altijd onder mijn mouw. *(lachje)* Da's dan het voordeel dat ik heb: je ziet niets aan mij. Mijn kanker zit vanbinnen.

Velen weten niet dat huidkanker ook inwendig voorkomt.

ten of ze mij nog konden behandelen of niet. Dat bleek gelukkig het geval. Maar die dinsdag vertrok Jordie met de school voor enkele dagen naar Londen, ik wilde zijn trip niet verpesten. Dus stelde ik het nog eens uit. Toen ik hem op de bus zette, zei z'n juf nog tegen mij: 'Ik ben blij dat het beter gaat met u.' Blijkbaar had Jordie de week voordien nog tegen haar gezegd dat ik aan de beterende ➔

TUSSEN DE Mensen

→ hand was. Omdat ik plots niet meer onder het mes hoefde en geen chemo nodig had.

Een pijnlijke situatie.

Ja. Pas na een paar weken hebben we 't hem verteld. Uit schrik dat hij het anders van anderen zou horen. 'Mama, ik vind het heel lelijk dat ik dit nú vraag', was z'n eerste reactie. 'Maar wat gebeurt er met mij als jij dood bent?' Een bemerking waar de dokter mij ook al mee geconfronteerd had. Ik heb immers een contract moeten ondertekenen, waarin ik mij palliatief verklaar. En daarmee speelde ik blijkbaar mijn rechten als moeder kwijt.

Pardon?

Ja, voor het gerecht ben ik al ten dode opgeschreven. Dat komt keihard aan. Al begrijp ik justitie ook. Uiteindelijk willen zij alle paperassen in orde ma-

'We moeten opereren', zei de dokter. 'Maar de kans is groot dat je dit niet overleeft.' Ze hadden immers drie darmspecialisten nodig voor die ingreep, en als er die dag iemand anders op de spoedafdeling zou aankomen met een ernstig darmprobleem, moesten de artsen kie-

't Is niet dat ik veel keuze had. Maar eerlijk gezegd ga ik redelijk goed om met mijn ziekte, vind ik. Ik ben een vechter, ik blijf geloven in mijn kansen. Ook toen. Natuurlijk, voor mijn vrienden en familie was 't niet gemakkelijk. De dagen voordien is iedereen afscheid komen nemen. Voor het geval dat... Ook in het ziekenhuis. De ochtend van de operatie kwam de ziekenhuispastoor bij mij langs. Hij wilde de zalving doen. Maar die heb ik toch wandelen gestuurd. 'Als jij mij nu al de zalving geeft, dan gaan ze hierboven denken dat ik klaar ben om te sterven', zei ik hem.

Ben je gelovig?

Ja, toch wel. En ook bijgelovig. Ik zal nooit naar het ziekenhuis vertrekken zonder mijn *gelukszakje*. Daarin zit de paternoster van mijn grootmoeder, een armbandje dat ik van mijn zoon kreeg en een medaille met 'vechter' op.

En jouw gelukszakje deed z'n werk, die dag.

(glundert) Jawel. Al was het even kantje boord, hoorde ik achteraf. Halfweg de ingreep hadden ze tegen mijn moeder gezegd dat 't er niet goed uitzag. Ze hebben er dubbel zo lang over gedaan als gepland, ik had ook veel bloed verloren. Toen ik achteraf wakker werd, vroeg ik blijkbaar aan de ver-

pleger of ik 'hierboven' was, of nog in het ziekenhuis.

Hoe gaat het nu met jou?

Na de ingreep in mei vorig jaar ging het even goed met mij. Tot augustus. Er zat weer een tumor van twaalf centimeter, mijn lichaam reageerde niet meer op de medicatie. 'We hebben nog één redmiddel', zei de dokter. 'Immuuntherapie.' En tot december voelde ik mij heel goed met die behandeling. In januari hadden we de eerste resultaten. De impact op mijn tumor was verbluffend, maar er was ook een keerzijde. Die behandeling is blijkbaar heel zwaar voor de organen en bij mij is 't de schildklier die erg achteruitgaat.

Wat betekent dat?

Als binnenkort mijn schildklier om zeep is, zal er een ander orgaan aftakelen. En dan bestaat het risico dat ik dus niet zal sterven door de kanker, maar door de bijwerkingen van mijn behandeling. Want ik kom niet meer in aanmerking voor een orgaantransplantatie. Ik probeer daar niet te veel aan te denken en positief te blijven. En als ze mij zouden zeggen dat ze écht niets meer kunnen doen voor mij, hoop ik dat ik sterk genoeg ben om nog één keer goed te genieten van een vakantie in Mexico. **KAV**

● Info: Lotgenotencontact:
www.melanoompunt.be

'Als er tijdens mijn ingreep iemand anders op de spoed arriveerde met 'n ernstig darmprobleem, kreeg die voorrang. Omdat ik palliatief ben'

ken en zekerheid scheppen voor mijn zoon. Zodat we samen nog kunnen kijken wie voor hem gaat zorgen na mijn dood, aangezien ik gescheiden ben van zijn papa.

En nu ben je drie jaar verder.

Ik heb eens al lachend tegen de dokter gezegd: 'Eleba, jij hebt gelogen tegen mij over die acht maanden.' Ik had geluk: er was net een nieuwe behandeling toen ik mijn diagnose kreeg. Een experimentele kuur, resultaten op lange termijn waren er nog niet. Maar 't is niet dat ik veel opties had, dus startte ik die kuur. En dat hielp. Tot vorig jaar.

Wat gebeurde er?

In mei ontdekten ze een nieuwe tumor. En geen kleintje. Die zat op mijn dikke darm, dunne darm en endeldarm tegelijk.

zen: mijn operatie voortzetten of die andere patiënt helpen. En aangezien ik palliatief ben, krijgen andere patiënten voorrang.

Dat klinkt hard.

'Als er een andere patiënt tussen komt en wij de ingreep moeten stilleggen, dan lig jij te lang open', zei de dokter. 'En dat overleef je niet.' De kans dat dit zou voorvallen was groot, blijkbaar. Ik kreeg een contract voorgelegd. Tekende ik niet voor akkoord, dan kon de ingreep niet plaatsvinden. Dat komt cru over, maar ik begrijp het ziekenhuis wel. En ook: als ze tijdens die operatie nóg een tumor zouden vinden, dan zouden ze de ingreep meteen stoppen en had ik hooguit nog drie maanden te leven.

Met wat voor gevoel vertrek je dan naar het ziekenhuis?